

“मीठे बच्चे- जीवन छँदै यो शरीरबाट अलग होऊ, अशरीरी बनेर बाबालाई याद गर, यसलाई नै भनिन्छ डेड साइलेन्स ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूले अहिले आफ्नो फाउण्डेशन (जग) मजबुत बनाइरहेका छौ, मजबुती केको आधारमा आउँछ ?

उत्तर:- पवित्रता । जति-जति आत्मा पवित्र अर्थात् सच्चा सुन बन्दै जान्छ, त्यति मजबुती आउँछ । बाबाले अहिले स्वराज्यको फाउण्डेशन यति बलियो बनाउनुहुन्छ, जुन फाउण्डेशनलाई आधाकल्प कसैले हल्लाउन सक्दैन । तिम्रो राज्यलाई कसैले छिन्न सक्दैन ।

गीत:- ओम् नमो शिवाए.....

ओम् शान्ति । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर अर्थात् अशरीरी बन अर्थात् डेड साइलेन्स । जस्तै मनुष्य मर्दा डेड साइलेन्स हुन्छ । भन्छन्- यिनको शरीर शान्त भयो । शरीर र आत्मा अलग भयो, खतम भयो । यहाँ पनि तिमी बच्चाहरू जब बस्छौ, यसलाई डेड साइलेन्स भनिन्छ । जीवन छँदै अशरीरी बन । आफूलाई आत्मा सम्भ्र, बाबालाई याद गर । तिमी जान्दछौ- यो सच्चा शान्ति हो । उनीहरूले शान्तिलाई जानेका छैनन् । डेड साइलेन्सको अर्थ त जानेकै छैनन्- डेड साइलेन्स किन भनिन्छ ? याद दिलाउँछन्- उनी मरे, शान्त भए । तिमी पनि मर, तिमी पनि शान्त होऊ । ठूला-ठूला मानिसहरू गान्धीको समाधिमा जान्छन् । वहाँ गएर भन्छन्- डेड साइलेन्स अर्थात् शान्तिमा बस । तिमीलाई पनि थाहा छ- हामी आत्मा शान्त स्वरूप हौं, दुनियाँलाई थाहा नै छैन । हामी आफ्नो स्वरूपमा टिक्छौं, हाम्रो स्वधर्म हो- शान्ति । हाम्रो आत्मा शान्तस्वरूप हो । उनीहरूलाई यो थाहा नै छैन त्यसैले शान्ति माग्छन् । आत्माले भन्छ- शान्ति चाहियो । आत्माले आफ्नो स्वधर्मलाई बिर्सिएको छ । वास्तवमा आत्माको धर्म नै शान्ति हो । फेरि आत्माले किन भन्छ- अशान्ति छ ? अशरीरी भएर बस । उनीहरू त हठद्वारा प्राणायाम चढाउँछन्, अनि मरे जस्तै हुन्छन् । त्यसलाई भनिन्छ- बनावटी शान्ति । तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हाम्रो स्वधर्म शान्ति हो । तिमी आत्माले स्वराज्य लिइरहेका छौ । आत्मा नै सबैथोक बन्छ । आत्मा विकल बन्छ । आत्माले भन्छ- हामीलाई राज्य चाहियो । पहिले पनि राज्य लिएका थियौं बाबासँग, अब फेरि लिन आएका छौं । मनुष्य देह-अभिमानमा छन् त्यसैले दुःखमा छन् ।

अहिले तिमीले बुझेका छौ- हामी आत्मा हौं, आफ्नो परमपिता परमात्मासँग स्वराज्य लिन आएका छौं । तिमी आत्मालाई राजाई चाहिएको छ । यस समय आत्माले स्वराज्य मागेको छ- बेहदको बाबासँग । श्री कृष्णको त स्वराज्य थियो फेरि हरायो । अब बाबा आएर तिमी आत्माहरूलाई राज्य दिनुहुन्छ, यसलाई राजयोग भनिन्छ । परमपिता परमात्माले राजयोग सिकाउनु हुन्छ । मनुष्य देह-अभिमानी भएको कारण भन्छन्- म फलाना हुँ । “म” देहलाई नै सम्भ्रन्छन् । वास्तवमा “म-म” आत्माले गर्छ । आत्माले भन्छ- मैले यो चीज उठाउँछु । स्त्रीले भन्छन्- मैले उठाउँछु । वास्तवमा आत्मा त पुरुष हो । म आत्मा बाबाको बच्चा हुँ । आत्माले भन्छ- बाबा, हामीले हजुरसँग स्वराज्य लिइरहेका छौं । आत्मालाई स्वराज्य दिनुहुन्छ परमात्माले । भक्ति र ज्ञानमा हेर कति फरक छ । शिवका मन्दिर पनि छन् । सबैभन्दा धेरै घण्टी पनि शिवको मन्दिरमा बज्दछन् । उहाँलाई

२०७३ आषाढ २४ शुक्रबार ८-०७-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन जगाउँछन्। जगाउन त सबैलाई जगाउँछन्। बिहान-सबेरै बेण्ड बाजा बजाउँछन्। यहाँ बाबाले बच्चाहरूलाई जगाएर देवता बनाउनु हुन्छ। घण्टी आदि बजाउने कुनै कुरा छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई स्वराज्य चाहियो भने पहिला पवित्र बन। लक्ष्य-उद्देश्य बुद्धिमा रहन्छ। विद्यार्थीले भन्छन्— मैले यो मेट्रिक परीक्षा पास गर्छु, फेरि यो गर्छु। संन्यासी चाहन्छन्— हामीलाई शान्ति मिलोस्। एउटा कथा पनि छ नि— रानीको गलामा हार थियो तर बाहिर खोज्दै थिइन्। त्यस्तै उनीहरूले पनि शान्ति बाहिर खोज्छन्। तर आत्मा त स्वयं शान्त स्वरूप हो। आत्माले आफ्नो स्वधर्म भुलेर आफूलाई शरीर सम्झिएको छ। बाबा फेरि स्मृति दिलाउनुहुन्छ— तिमी आत्मा हो। तिमी आत्माले ८४ जन्म भोग्यौ। यो कुरा अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनौ, मैले बताउँछु। तिमी हो ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारी। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— पवित्रता विना ज्ञानको धारणा हुन सक्दैन। भनिन्छ नि— बघिनीको दूधको लागि सुनको बर्तन चाहिन्छ। त्यस्तै यसमा पनि सुनको बर्तन चाहिन्छ। आत्माले बाबालाई याद गर्नाले सुन बन्छ। बाबा पनि सच्चा सुन हुनुहुन्छ। आत्माले बाबालाई याद गर्छ, अनि ज्ञान प्राप्त गर्छ। तिमी सच्चा सुन पवित्र थियो। यो ज्ञानको असर सबैलाई हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमी आत्माहरूलाई स्वराज्य दिन्छु। यो स्वराज्य मिल्छ तब, जब पुरानो सृष्टिको अन्त्य र नयाँ सृष्टिको आदि हुन्छ। मनुष्यको हृदको राजा हुन्छ। बेहदको राजा मनुष्यहरूलाई कहिल्यै मिल्दैन। विश्वको मालिक बन्न सक्दैनन्। तिमी बन्छौ, बाबाद्वारा। भगवान् बाबालाई नै तिम्रो ८४ जन्म थाहा छ। देवताहरूले आफ्नो जन्मलाई जान्न सक्दैनन्। यदि जाने भने त दुःखी हुन्छन्, के फेरि सिँढी ओर्लनुपर्छ? राजाको सुख नै गुम हुन्छ। यहाँ तिमीलाई थाहा हुन्छ। जान्दछौ— हामी आत्मा हौं, यसमा संशयको कुरा छैन। एक अर्काबाट सुनेर वृद्धि हुँदै जान्छन्। यो दैवी धर्मको वृक्ष स्थापना भइरहेको छ। तिमीले बुझ्न सक्छौ— यो हाम्रो कुलको आएको हो। यसले पूरा भक्ति गरेको छ, फेरि बाबासँग वर्सा लिन आएको छ। ज्ञान पूरा हुन्छ फेरि भक्ति शुरू हुन्छ। यो कसैलाई थाहा नै छैन। भवन पनि नयाँ र पुरानो हुन्छ नि। कच्चा भवनको आयु अवश्य कम हुन्छ। आजकल भवन धेरै पक्का बनाउँछन्। भू-कम्प आदि आयो पनि भवन नभत्कियोस्, नोक्सान नहोस्, धेरै मजबुत बनाउँछन्। जग धेरै पक्का बनाउँछन्। अहिले जग बन्दैछ— स्वराज्यको। आत्मालाई २१ जन्मको लागि राज्य मिल्छ। यहाँको राजा त केही पनि होइन। आज राजा छ, भोलि कसैले हमला गर्‍यो, खलास। जग केहीको छैन। मनुष्यको पनि जग छैन, आज छन् भोलि मर्छन्। अहिले तिम्रो जग बाबाले बलियो राखिदिनुहुन्छ, जुन २१ जन्म तिमीले राज्य भाग्य पाउँछौ। तिम्रो राजाको बलियो जग बन्छ। तिमीलाई कुनै पनि धर्तीको तुफानले हल्लाउन सक्दैन। गीतामा पनि भन्छन्— बाबाले हामीलाई स्वराज्य दिनुहुन्छ, जसलाई कसैले लिन सक्दैन, गिराउन सक्दैन। यस्तो बादशाही दिनुहुन्छ जहाँ अलिकति पनि दुःखको कुरा रहँदैन। आत्मालाई कति खुशी हुनुपर्छ! निश्चय त छ नि? निश्चय छैन भने त ऊ स्वर्गमा जाने लायक हुँदैन। यति धेरै ब्रह्माकुमार-ब्रह्माकुमारीहरू वृद्धि भइरहेको छ।

तिमी जान्दछौ— ज्ञान सागर, पतित-पावनले हामीलाई पढाएर राजयोग सिकाइरहनु भएको छ। उनीहरूले फेरि भन्छन्— कृष्णले सिकाए। यो कसरी बुझ्नु— शिवबाबाले मनुष्य तनमा आएर सिकाउनु भएको हो! भारतवर्ष नै पवित्र थियो, अहिले अपवित्र पतित छ। देवताहरूको पछि गएर उनीहरूको महिमा गाउँछन्। शिवको अगाडि कहिल्यै यसरी गायन गर्दैनन्— हजुर सर्वगुण सम्पन्न,

२०७३ आषाढ २४ शुक्रवार ८-०७-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

१६ कला सम्पूर्ण हुनुहुन्छ। शिवको महिमा अलग्गै छ। उहाँ ज्ञानको सागर, पतित-पावन, सबैलाई सद्गति गर्ने, सबैको भोली भर्ने भोलानाथ हुनुहुन्छ। यस्ता बाबालाई सबैले बिसिँएका छन्। परमपिता परमात्मालाई बोलाउँछन्— आएर दुःख हर्नुहोस्, सुख दिनुहोस्। सुख-कर्ता, दुःख-हर्ता त एउटै हुनुहुन्छ। उहाँको नै श्रेष्ठ मत छ। त्यो हो श्री श्री भगवान्को मत, जसद्वारा तिमी बच्चाहरू पनि श्रेष्ठ बन्छौ। सरकारले पनि भन्छ— दुनियाँ भ्रष्टाचारी छ। अब श्रेष्ठ कसले बनाउने ! थाहा नै छैन। सम्भन्छन्— साधुहरूले बनाउँछन् तर उनीहरूले त श्रेष्ठ बनाउन सक्दैनन्। यो त बाबाको नै काम हो। पहिले एउटा राजाको हुकुममा चल्ये। सत्ययुगमा तिम्रो मन्त्री आदि कोही पनि हुँदैनन्। बादशाहमा नै ताकत रहन्छ। मन्त्रीको नामको गायन गरिँदैन। तिमीले बुझेका छौ— हामीले विश्वको मालिक बनेर राज्य चलाएका थियौं। यसरी नै गएर चलाउनु छ, जसरी चलाएका थियौं। वास्तवमा सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। हरेकलाई आ-आफ्नो राजधानी मिल्छ। कृष्णको आफ्नो राजधानी हुन्छ। अरू राजाहरू पनि हुन्छन् नि। कम्तीमा ८ त छन् नि, फेरि ८ बन्छन् वा १०८ बन्छन्, पछि गएर थाहा हुन्छ। यस्तो होइन, पछि दिने ज्ञान अहिले दिन्छु। जो बाँचिरहन्छ, उसलाई बाबाले ज्ञान दिइरहनुहुन्छ। दिनु नै छ। ड्रामामा निश्चित छ। परमात्माको अहिले पार्ट छ। यो अहिले ज्ञान दिने पार्ट निश्चित छ। बाबा भन्नुहुन्छ— पछि गएर तिमीले धेरै बुझ्नेछौ। दिन-प्रतिदिन सम्भाइरहन्छु। यो पनि थाहा होस्— हामीले वहाँ राजधानी कसरी चलाउँछौं ! स्वयंवर कसरी हुन्छ ! तिमी ध्यानमा जान्छौ, वैकुण्ठमा गएर देख्छौ पनि। कस्ता वहाँ सुनका महल हुन्छन्। सुन नै सुन हुन्छ। आफूलाई पारसपुरीमा देख्छौ। सुनका ईँटाका भवन बनिरहेका हुन्छन्। विचार गर्छन्— थोरै ईँटा लैजाऊ। फेरि ओर्लिएपछि आफूलाई यहाँ देख्छौ। मीराले पनि ध्यानमा आफूलाई कृष्णसँग राख्न गरेको देख्ने गर्छिन्। तिमी सूक्ष्मवतनमा जान्छौ, वहाँ हाडमासु हुँदैन, फरिश्ता बन्छौ। ब्रह्माको पनि सूक्ष्म शरीर देखिन्छ। यिनै फरिश्ता बन्छन्। तिमीले बगैँचा आदि देख्छौ। यो बाबाले साक्षात्कार गराउनुहुन्छ। तिमीले भन्छौ— बाबाले हामीलाई सूबीरस पिलाउनुहुन्छ। अब सूक्ष्मवतनमा त पिलाउन सक्नुहुन्न। फल-फूल वैकुण्ठमा बडो फस्टक्लास हुन्छन्। सूक्ष्मवतनमा त बगैँचा हुँदैन। तिमीले बताउँछौ— बगैँचामा गएँ, वहाँ राजकुमार थिएँ, त्यो त वैकुण्ठ भयो नि ! वैकुण्ठको वैभव यहाँ मिल्न सक्दैन। वहाँ त फस्टक्लास वैभव हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई वैकुण्ठको मालिक बनाउँछु। यहाँ त दुःख नै दुःख छ। कुनै यस्तो मनुष्य छैन, जसले यस्तो नभनोस्— हे भगवान् दुःखबाट छुटाउनुहोस्। दुःखमा नै याद गर्छन्। कृष्णका पुजारीले भन्छन्— कृष्ण भन, हनुमान्का पुजारी हनुमान्की जय भन्छन्। यहाँ बाबा भन्नुहुन्छ— निरन्तर मलाई याद गर। यस्तो याद गर, जसले गर्दा अन्त्यकालमा कसैको स्मृति नआओस्। काशी कलवट खान्थे, त्यसमा पहिले गरेको पापको यस्तो महसुसता हुन्छ, मानौं जन्म-जन्मान्तरको सजाय भोगिरहेको छु। धेरै पाप गरेका छौ। यसलाई भनिन्छ नै पाप आत्माहरूको दुनियाँ। आत्मा पापी छ। आत्माले नै बाबालाई बोलाउँछ— हे परमपिता परमात्मा, हे परमधाममा रहने शिवबाबा, उहाँको असली नाम त एउटै छ। उहाँ हुनुहुन्छ आत्माहरूका बाबा। रुद्रको साथमा शालिग्राम शब्द सुहाउँदैन। शिव र शालिग्राम सुहाउँछ। शिव माटोको लिङ्ग बनाउँछन्, त्यस्तै शालिग्राम पनि बनाउँछन्। पतित-पावन त उहाँ नै हुनुहुन्छ। यहाँ यज्ञ पनि रचिन्छन्। भारतवर्ष सबैभन्दा उच्च हो तर देवता धर्मलाई भुलेका छन्। तिम्रो आदि सनातन देवी-देवता धर्म हो। त्यो त चल्दै आउनु पर्ने

२०७३ आषाढ २४ शुक्रबार ८-०७-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन हो। हिन्दू कुनै धर्म कहाँ हो र ! देवता धर्मका नै सतो, रजो, तमोमा आउँछन्। जब तमोमा आउँछन्, आफूलाई देवता भन्न सक्दैनन्। वास्तवमा हिन्दू त धर्म नै होइन। त्यसैले सम्झाइन्छ— हामी देवी-देवता बन्न सक्छौं, आएर बुझ्नुहोस्। भन्दछन्— फुर्सद कहाँ छ ! बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई आफ्नो बनाउँछु, शान्ति र सुखको वर्सा दिनको लागि। कुनै परिवार आपसमा सगोलमा रहन्छन्, धेरै प्यारसँग चल्छन्। सबैको कमाई सगोलमा हुन्छ। कुनै भगडा हुँदैन, तर यसलाई स्वर्ग त भनिदैन। सत्ययुगमा एक जना पनि घरमा बिरामी, दुःखी हुँदैनन्। नामै छ स्वर्ग। वहाँ सबै सुखी रहन्छन्। बाबासँग तिमीले सदा सुखको वर्सा लिन आएका छौ। तिमीलाई ज्ञान मिलेको छ। भन्दछन्— बाबा हजुर पतित-पावन हुनुहुन्छ। हामीलाई पनि पावन बनाउनुहोस्। बाबाको साथमा तिमी बच्चाहरू पनि भगवान्का सहयोगी हो। अच्छा !

मीठे-मीठे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) स्वराज्य लिनको लागि पवित्रताको जग अहिले देखि नै बलियो बनाउनु छ। जसरी बाबा पतित-पावन हुनुहुन्छ, त्यस्तै बाबा समान पावन बन्नु छ।
- २) आफ्नो शान्त स्वधर्ममा स्थित रहनु छ। जति हुन सक्छ देह-अभिमान छोडेर देही-अभिमानी रहनु छ। डेड साइलेन्स अर्थात् अशरीरी रहने अभ्यास गर्नु छ।

वरदानः— एक लगन, एक भरोसा, एकरस अवस्थाद्वारा सदा निर्विघ्न बन्ने निवारण स्वरूप भव सदा एक बाबाको लगन, बाबाको कर्तव्यको लगनमा यसरी मगन होऊ, जसले गर्दा संसारमा कुनै पनि वस्तु या व्यक्ति छन, यसको अनुभव नै नहोस्। यसरी एक लगन, एक भरोसा, एकरस अवस्थामा रहने बच्चाले सदा निर्विघ्न बनेर चङ्गी कलाको अनुभव गर्छ। उसले कारणलाई परिवर्तन गरेर निवारण रूप बनाइदिन्छ। कारणलाई देखेर कमजोर बन्दैन, निवारण स्वरूप बन्छ।

स्लोगनः— प्रशंसाको आधारमा प्रसन्नता अल्पकाल मात्र रहन्छ।